

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. I. Jesus post esum agni Paschalis, pedes Apostolorum suorum lavit, &
sacram Eucharistiam instituit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

HLUDOWICI BLOSII
 MARGARITI
 SPIRITUALIS
 PARS TERTIA,
 SIVE
 DOMINICÆ PASSIONIS
 EXPLICATIO ADMODUM PRÆCLARA
 FERRE TOTA DESUMPTA
 EX PISSIMIS EXERCITIIS
 D. IOANNIS THAVLERI.

CAPUT I.

11. Postulans proinde summam in recepturæ
 præparationem.

*Iesus post esum agni Paschalis, pe-
 des Apostolorum suorum lavit, &
 sacram Eucharistiam instituit.*

1. Dominus Iesus ultimas canam sumens cum
 discipulo suo,
2. Consolatur magister ex proximo dulcissimi
 Magistri discessu.
3. Post cenam legalem incipit Christus mysteria
 gratiæ.
4. Summam perfectionem Christianam reducit ad
 humilitatem & charitatem: & humilitatu exem-
 plum præbet in lotionem pedum discipulorum.
5. In qua consideratur suprema maiestatis di-
 gnatio.
6. Unde discipulus suus speculum existit humi-
 litatis.
7. Charitatis novum mandatum, perfectio legis
 charitatis; eius sacramentum, Eucharistia
8. Præcellentissimum pignus amoris divini,
 transmutans hominem quodammodo in Deum.
9. Ea instituta, omnibus modis mirabiliter sese
 vobis donavit Deus.
10. Opus fuit summa potentia, sapientia, &
 dilectionis, omne bonum in se continens,

PROPRINQUANTE
 tempore gratiæ
 & misericordiæ,
 quo Christus Je-
 sus ab eterno cõ-
 tituerat perfec-
 te salutem no-
 stram, nosque redimere, non cor-
 ruptibilibus auro vel argento, sed
 pretioso sanguine suo; ex vero
 amore, ceu liberalissimus paterfa-
 milias, celebrem cum discipulis
 suis cenam agere voluit, ante-
 quam per acerbissimam mortem
 discederet ab eis: idque in signum
 magnæ dilectionis qua tenebatur
 erga illos.

Et

MARGARITUM SPIRITUALE.

Domi-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICAC-
IO.

2.
Solatur
dolentes
de pro-
pinquo
ipsum per
mortem
discessu.
Ioan. 14
& 16.

Matth.
23.

3.
Prepara-
tio Agni
paschalis

4.
Summa
perfecti-
onis est
in humi-
litate &
charita-
te.

Humili-
tatis ex-

Et cum vidisset eos ob mortem passionemque suam è vicino imminuentem vehementer affligi, quod à tam fideli patre & amabili præceptore separandi essent, ex magna compassione multum eos benignè consolatus est, dicens: *Nolite trisari, neque turbetur cor vestrum. Non relinquam vos orphanos. Expedi vobis ut ego vadam. Vadam ergo, & iterum veniam ad vos.* Sed cum cerneret eos profusus pusillanimes esse, & graviter angere; & alios quidem ubertim lacrymas fundere, alios verò ex imo pectore alta ducere suspiria, cuncta illius viscera, (ut est misericordissimus) compassione mota sunt: simulque voce consolatoria affatus est eos, dicens: *Filii dulcesque discipuli mei nolite timere, nolite turbari: Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem seculi.*

Ceterum præparato jam agno Paschali, eo loco ubi ipse mandaverat, ingressus est coenaculum, & secuti sunt eum discipuli ejus. Age sequamur & nos. Neque enim pius Dominus aliquem inde famelicum abire patietur.

Agno deinde Paschali juxta ritum & legem Judaicam absumpto, universas virtutes suas, quas omni vitæ suæ tempore diversis modis mirificè exercuerat, jam ob hominum infirmitatem velut in summa quadam duabus partibus (nempe humilitate & charitate) complexus est. Surrexit ergo de mensa, & linteo

quodam præcinctus, cepit diligenter admodum abluere pedes discipulorum suorum. Nimirum in insignis exemplum humilitatis, opus hoc grande peregit in ipso vitæ suæ termino: ut & charis discipulis suis, & nobis omnibus, altiùs imprimeret virtutem profundæ humilitatis, sine qua nec persistere nec progredi in virtutibus aliquis potest. Et revera, quomodo majorem nobis dulcis Dominus humilitatem exhibere potuisset, quàm quod immundos pedes creaturarum suarum abluit? Ad terram usque se se dimisit, & discipulorum suorum omnium servus effectus est. Quis, obsecro, sine compunctione videre possit Regem gloriæ, (cujus admirabilem potentiam stupent, & cum tremore adorant spiritus Angelici) præcinctum linteo, tam studiosè abluere sordidos pedes servorum suorum?

Sedebant discipuli; at virtus omnipotentis Dei ad terram usque se se dejecit, & Dominus dominantium coram illis genuflexit, in cuius nomine genu curvatur omnium. O quàm humiliter, quàm devotè, quàm amabiliter de uno ad alium, positus humi sacris genibus, processit, nitidisque manibus suis illorum tractavit sordes, imò & officiosè lavit, exterfit, osculatus est! Nec pedes modò amicorum, sed etiam proditoris sui ita abluere & osculari voluit, cum tamen ab isto sciret se triginta argenteis venditum; nec quid-

L
quam

emplar
in lotionè
pedum
discipu-
lorum
suorum.

5.
Summa
divina
majesta-
tis digni-
tudo in la-
vandis
pedibus
discipu-
lorum.
Ephes. 2
Phil. 2.

Etiams
prodito-
ris.

DOMT- quam alijs minùs ei præstitit ve-
NICAE re pius Iesus.
PASSIO-

NIS EX- Igitur hoc tam admirandæ hu-
ELICA- militatis opus fecit ad nostri in-
210. stitutionem. Audi ipsum dicen-

6. tem discipulis suis: *Scitis quid fe-*
cerim vobis? Si ego laui pedes ve-
stros, Dominus & Magister: & vos
debetis alter alterius lavare pedes.

Proponit
se disci-
pulis spu-
culum hu-
umili-
zatu.
Ioan. 13. *Exemplum enim dedi vobis, ut quæ-*
admodum ego feci vobis, & vos fa-
ciatis, & ut vos alter alteri mutua
charitatis opera præstetis; id quæ
non amicis tantum, sed etiam
inimicis.

7. *Charitas*
compen-
dium le-
gum &
perfecti-
onum.
Cum itaque Dominus Iesus dilectos discipulos suos in vera humilitate verbis & exemplis instituit, jamque propinquum esset tempus passionis, eisdem, & nos omnes, etiam alteram suam virtutem, non minùs quàm præcedentem nobis ad salutem necessariam, docere voluit, perfectam videlicet charitatem. Has duas virtutes ceu testamento ad perennem memoriam nobis dereliquit, cupiens eas intimis imprimere cordibus nostris. Audi quid benignissimus Dominus dicat discipulis suis: *Filioli mandatum novum do vobis. Quasi diceret: Multas à me institutiones, diversasque & numerosa præcepta habetis; sed jam præceptum novum do vobis, summam quamdam & clausulam cunctarum institutionum mearum, hoc est, ut diligatis invicem sicut dilexi vos: ut sicut ego animam pro vobis pono, ita & vos ad mortem usque invicem*

diligatis, & eis beneficiatis qui vos persequuntur, ac mala vobis irrogant. Hoc novum charitatis præceptum Dominus Iesus non solum verbo docuit, sed etiam opere præstitit. Etenim declarare voluit, veros nos esse filios suos: nec ullum umquam naturalem patrem tanto filios amore complexum esse, quanto ipse nos complexus sit. Unde tamquam fidelissimus parens præstantissimum nobis reliquit testamentum, & excellentissimum nobis legavit bonum, quod cælo terraque dignius & melius est, sacratissimum videlicet Corpus suum in cibum, & preciosum Sanguinem in potum.

8. O admirabile mysterium! ò præcellentissimum Sacramentum! O vos omnes quotquot Deum amatis, venite, videre, admiramini, obstupescite & laudate. Tale namque tamque admirandum opus operatus est in nobis Dominus, ut quisquis hoc piè voluerit perscrutari, non possit non spiritu contabescere, deficere intellectu, imò cunctis viribus præmia admiratione destitui. Planè si quis fundum charitatis hujus pro humanæ fragilitatis modulo, auxiliante sibi gratia Dei, intellectu pervestigare volet, quanto scilicet ex amore hoc ipsum Deus facere dignatus sit; nimirum cor illius liquefet conflagrabitque dilectionis incendio. In isto opere omnipotens Deus suam nobis largitur Divinitatem cum huma-

Euchari-
stia ut
stamen-
rum cha-
ritatù.

Pignus
amoris
divini
maximù,
Euchari-
stia.

Trans-
mutans
hominem
in Deum

ni-

DOMI-
NICAN
PASSIO-
NIS EX-
PLICAN-
TIO.

nitate conjunctam & unitam, ut eam intra nos suscipiamus. Sicut enim cibus ab homine sumptus, transit in illius substantiam, fitque unius cum homine naturæ; ita quisquis hunc cibum dignè percipit, unum cum eodem per gratiam efficitur. Nam quemadmodum D. Augustinus ait, non nos divinam hanc escam in nostram mutamus substantiam; sed ipsa potius nos in se transmutat atque transformat, efficitque nos Deiformes, & unius secum naturæ: veluti ignis naturam in se ligni trahit, & absumit, ipsumque transmutat in ignem.

9. Cur iam cor non inardescat dilectione, non excitetur & moveatur ad devotionem, ubi attenderit, quanto amore & desiderio flagrarit potens ille Rex gloriæ & Dominus majestatis, erga nos viles creaturas suas, qui non nisi pulvis & cinis sumus? Nam quia cor illius paternum atque piissimum nihil melius, nihil sublimius excogitare potuit, seipsum nobis dedit, ut nobis largiffuam bonitatem, & altissimum cordis sui demonstraret amorem. Liberalis prorsus largitio est, cum quis dat seipsum; sed multò liberalius est, cum quis tali se ratione largitur. Dedit namque seipsum nobis in patrem, in fratrem, in socium, in cibum, in pretium, in intercessorem & advocatum. Denique & olim sese nobis in perenne præmium daturus est: tumque seipso nos prorsus exsatiabit, &

erit nobis quidquid desiderare potuerimus.

10. O prædicanda potentia Dei, quæ sub specie panis exigui, sublimem Divinitatem suam, perfectum Corpus sanctamque animam suam, hominibus universis integrè præbere potuit in cibum: qui ab unoquoque totus sumitur, & tamen in seipso integer & incorruptus perseverat! O stupenda sapientia Dei, quæ hunc subtilem & salutarem modum pro salute nostra instituit! O incomprehensibilis Bonitas Dei, quæ tam sublime charitatis opus nostræ salutis causa perfecit! O salutaris esca, per quam filii hominum transeunt in filios Dei: O desiderabilis! ô sacer & adorande panis, qui mentem reficis, cor hominis confirmas, & spiritum exhilaras! Hic planè est panis sapidus seu manna cælestis, plenum spiritualibus deliciis, in quo nihil asperum est. Cuid multis? In hoc dignissimo Sacramento quidquid vel cogitari vel desiderari potest, accipitur. Enim verò sumitur hic verus Dei filius Iesus Christus, verus Deus, & homo verus; semper unum existens cum Patre & Spiritu sancto. Et quidquid demum virtutis ac meriti Christus in vita & passione sua exercuit obtinuitque, id omne hic * percipitur ab anima dignè præparata. Imò & paratus est dulcis Iesus cunctas has virtutes piissimam & largissimam bonitatem suam donare nobis, perin-

Opus est
summæ
sapientie, pau-
sentiæ,
& boni-
tatis.

Omne
bonum in
Eucharis-
tia sumi-
tur.

* Per
modum
causæ
meriti-
riæ vel
exempla-
ris, non
per rea-
rem cõ-
munica-
tionem
ipsarum
metvir-
tutum
Christi,

DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
FLICA-
TIO.

II.
Idem pur-
ganda
corda ad
recipien-
dam Eu-
charisti-
am.

de ac si ipsi eas exercitassemus. Festinemus igitur omni studio expurgare corda nostra ab omni inquinamento peccati, atque exornare ea virtutibus & operibus bonis, ut cibum hunc salutiferum semper accipere idonei simus, ad æternam gloriam benignissimi Creatoris.

CAPUT II.

Agonia Christi in horto. Iesus in hortum, ubi capiendus erat, venit: ibique, ingentem anxietatem & angustiam ob imminentem passionem perfert.

1. Peractâ conâ venit Christus in hortum ubi erat capiendus: seorsum secedit cum Petro, Jacobo, & Joanne.
2. Attenio vehemens ad passionis mysteria postulatur.
3. Ea enim p̄a considerata, maximè emolliunt eor etiam durissimum.
4. Amore spontaneo obtulit se pro nobis Iesus. Preparat se oratione ad certamen futurum.
5. Assumit sponte tristitiam inenarrabilem.
6. Dua causa illius, Prima ingratitude hominum & peccata, quorum gravitatem plenissimè percipiebat.
7. Sic pater indulgens, miseriam unigeniti filii deplorat.
8. Longanimè oratio Christi in oratione positi.
9. Altera tristitia Christi causa, plenissima ærum, quæ iamjam erat passurus, noxia.
10. Pugna in Christo de acerbitate passionis asceptanda.
11. Compassio spiritus & carnis. Sensus trine petitionis Christi. Resignatio Christi nobis imitanda.
12. Lassitudo Christi ab oratione resurgenti. Leniter increpat discipulorum pigrissimam.
13. Excitat torporem nostrum, ut eum sequamur, eiq; compatiamur.

Ioan. 12.
Post sa-
crum ca-
enam ve-
nit Iesus
in hortu
Olivetæ.

Cum itaque propè esset tempus, ut Dominus Iesus ex hoc mundo transfret ad Patrem, constituto iam ab eo (ceu patre fidelissimo) cum dilectis discipulis

testamento suo, relicto videlicet eis præcipuo & excellentissimo bono, quod cor ipsius paternum excogitare poterat, utpote sacratissimo Corpore in cibum, & pretio Sanguine in potum: hoc, inquam, opere peracto & consummato, cum hymnum dixisset Deo Patri, exivit cum discipulis in montem Oliveti trans torrentem Cedron, ubi erat hortus quidam, quo sæpe orationis gratia convenire solitus fuit cum eisdem discipulis suis. Aitque ad eos: Sedete hic, vigilate, & orate, ut non intretis in tentationem. Assumpsitque Petrum, & duos filios Zebedæi Jacobum & Joannem, utpote secretissimos, fidissimos, maximeque dilectos quos haberet amicos suos: ut quibus gloriam Divinitatis suæ in transfiguratione ostenderat, etiam doloris sui in passione acerbitatem demonstraret.

Hic nunc ad sitis quotquot Deum diligitis: attendite, & videte quanta fecit Dominus animabus nostris: Jam nunc aperitur liber vitæ, in quo relucet veritas, & omnes thesauri sapientiæ & scientiæ sunt absconditi, qui scatet doctrinis & mysteriis abundat. Nunc planè speculum virtutum omnium cunctis manifestè proponitur. Nunc exhibetur immensus thesaurus divitis patris familias, ex quo inopes, infirmi & oppressi omnes largissimis exhilarantur donis; ita ut unicuique liceat ex sacris Christi Jesu haurire visce-

Mat. 26
Ioan. 13.
Mar. 14
Luc. 11.
Cum Pe-
tro, Jaco-
bo, & Jo-
anne se-
cedit à
reliquis
discipu-
lu.
Luc. 9.
Mat. 27.
2.
Mar. 9.
Excita-
tur atten-
tio ad
passionis
arcana
perpen-
denda.
Colos. 3